

τήρα, εἴθε νὰ βλαστήσῃ, νὰ θερμάνῃ κὰν καὶ πνευματώσῃ ὁ γενναῖος καὶ σεμνὸς οὗτος Σύλλογος, τοῦ ὁποῖου ὁ κύκλος εἶναι τόσο εὐρύς καὶ τὰ μέλη τόσα καὶ τόσα! Εἴθε αἱ εὐοίωνιστοι ἀλλὰ καὶ πικραὶ ἡμῶν ἑορταὶ αὐταὶ καὶ τὰ μνημόσυνα πατραγαθῶν μεγίστων, εἴθε νὰ ἐκκαύσωσιν ὅσον τάχιστα τὰ σπλάγχνα καὶ ἀναπτέρωσιν τὸ φρόνημα τοῦ πεπρωμένου ἐκείνου ἀνδρός, τοῦ Μεσσίου τούτου τοῦ ἐθνικοῦ μέλλοντος, — ὅποτε τελούντες τὴν ἐθνικὴν ἑορτήν τῆς ἀρξαμένης ὑπὸ τῶν πατέρων ἡμῶν καὶ τελειομένης τότε ἐθνικῆς παλιγγενεσίας, τελούντες αὐτὴν ἐκεῖ, ὑπὸ τὰς μεμυρωμένας καὶ εὐδρόσους πλατάνους καὶ φιλύρας τῶν ἄλλοτε κήπων τῶν Παλαιολόγων καὶ παρὰ τῷ μνήματι τῆς ἑλληνίδος Ἑλλης, νὰ στραφῶμεν εὐθαρσῶς καὶ εἴπωμεν ἀριπρεπεῖς πρὸς τὰς παρισταμένας καὶ ἐκεῖ τότε εἰκόνας καὶ σκιὰς τῶν πατέρων καὶ ἐλευθερωτῶν ἡμῶν: «Πατέρες, χαίρετε! Ἐνατενίσατέ μας καὶ ἴδατε ἐὰν ἤμεθα ἴσοι, ἐνατενίσατέ μας καὶ κοιμήθητε εἰς τοὺς ἐρήμους τάφους σας ἐν εἰρήνῃ διότι εἴμεθα υἱοὶ ὑμῶν πιστοὶ καὶ γνήσιοι!»

ΑΙ ΠΗΛΟΒΑΤΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ.

(Συνέχεια)

~ ~ ~

IV

Ὁ φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς.

Πάντες οἱ κάτοικοι τῆς Κοπενάγης γνωρίζουσι τὴν εἴσοδον τοῦ Φρειδεरिकεῖου νοσοκομείου· ἀλλ' ἐπειδὴ μεταξὺ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ἐνδέχεται νὰ ὑπάρχωσι καὶ τινες μὴ κάτοικοι τῆς Κοπενάγης, θέλομεν περιγράψαι διὰ βραχέων τὴν εἴσοδον ταύτην.

Τὸ νοσοκομεῖον χωρίζεται τῆς ὁδοῦ δι' ὑψηλῶν κιγκλίδων· αἱ παχεῖαι σιδηραὶ ράβδοι ἀπέχουσιν ἀρκούντως ἀλλήλων, ὅπως δι' αὐτῶν διέρχονται οἱ μὴ παχεῖς ἐσωτερικοὶ φοιτηταὶ τῆς ἰατρικῆς, οἱ θέλοντες νὰ κάμωσι τινὰς ἐπισκέψεις εἰς τὴν πόλιν, ἀλλὰ καὶ μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξέλθωσι διὰ

τῆς κοινῆς πύλης. Ἐξ ὧν δὲ τῶν μερῶν τοῦ σώματος ἡ κεφαλὴ εἶναι δυσκολώτερον νὰ ἐξέλθῃ· ὥστε καὶ ἐνταῦθα, ὡς καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας περιστάσεις οἱ στενοκέφαλοι ἐπετύγγανον κάλλιον τῶν ἄλλων.

Νέος τις ἐκ τῶν ἐσωτερικῶν φοιτητῶν, ἀξιοπαρατήρητος πρὸ πάντων διὰ τὴν μεγάλην του κεφαλὴν, ἦτο τῆς ὑπηρεσίας τὴν ἰδίαν ἐσπέραν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν συνέβη ἡ ἱστορία τοῦ νυκτοφύλακος. Ἐξῶ ἔβρεχε ῥαγδαίως, ἐν τούτοις αὐτὸς εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἐξέλθῃ τοῦ νοσοκομείου, ἔστω καὶ ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας. Ἐκρίεν ἀνωφελὲς νὰ ἐμπιστευθῇ τοὺς σκοπούς του εἰς τὸν θυρωρὸν, ἀφ' οὗ τοσοῦτον εὐκόλως ἠδύνατο νὰ ἐξολισθήσῃ διὰ τῶν σιδηρῶν κιγκλίδων. Πρὶν ἢ ἐξέλθῃ τῆς αἰθούσης, ἔβριψε κατὰ τύχην τὰ βλέμματα ἐπὶ τῶν πηλοβατίδων, ὅς εἶχε λησμονήσῃ ἐκεῖ ὁ νυκτοφύλαξ. Μὲ τὸν καιρὸν ὁποῦ ἔκαμνεν ἔξω αἱ πηλοβατίδες ἦσαν ἀναγκαιόταται ὥστε χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ κὰν ποῖαν δύναμιν καὶ ἀξίαν εἶχον ὑπεδήσατο αὐτὰς ἀμέριμος.

Εἶτα διηυθύνθη πρὸς τὰς κιγκλίδας. Προσεπάθησε νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον.

— Ἄν ἠδυνάμην νὰ περάσω τὴν κεφαλὴν μου! ἀνεφώνησεν ἀγανακτῶν διὰ τὴν ἀποτυχίαν του.

Καὶ ἡ κεφαλὴ του καίτοι χονδρῶτάτη ἐπέρασεν. Ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ καὶ τὸ ὄγκωδες σῶμά του· ὅπερ ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ κατορθώσῃ.

Πραγματικῶς εἶμαι πολὺ χονδρὸς, ἐσκέφθη τότε· ἐν τούτοις ἐνόμιζα ὅτι εἰς τὴν κεφαλὴν ἦτο ἡ μεγαλειτέρα δυσκολία. Ἄς εἶναι! τί νὰ γίνῃ πλέον. Δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ περάσω ποτέ.

Τότε ἠθέλησε ν' ἀποσύρῃ τὴν κεφαλὴν του, ἀλλ' εἰς μάτην· μόλις καὶ μετὰ βίας ἐκινεῖτο ὁ λαιμός.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐθύρωσε· μετὰ ὠριμοτέρως ὅμως σκέψιν τρόμος κατέλαβεν αὐτὸν βλέποντα τὴν κατάστασιν εἰς ἣν περιήλθεν. Αἱ πηλοβατίδες τῆς εὐτυχίας ἠδύνατο νὰ ἐξαγάγωσιν αὐτὸν εὐχερέστατα τῆς ἀγωνίας, ἀλλ' ἐχρειάζετο νὰ εὐχηθῇ τοῦτο καὶ τοιοῦτό τι δὲν τῷ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν νὰ κάμῃ· προσεπάθει ν' ἀπαλλαγῇ μόνος του, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθου. Καὶ διὰ

τοῦτο ἐβρέχετο καὶ ἠγωνία καὶ ἐβλασφημει· ἡ ὁδὸς ἦν ἔρημος, ὁ θυρωρὸς πολὺ μακρὰν· τίνοι τρόπον νὰ ἐξέλθῃ ἢ νὰ ἐπανέλθῃ;

Προέβλεπε μετὰ φρίκης ὅτι θὰ μείνῃ ἐκεῖ ἡμιαπηγχοτισμένος μέχρι τῆς πρωΐας. Τότε θὰ τὸν ἐβλεπον καὶ θὰ ἐφώναζον κἀνενὸς σιδηρουργοῦ διὰ νὰ πριονίσῃ τὰς σιδηρᾶς κικκλίδας. Ἀλλὰ πρὶν ἢ πριονισθῶσιν, ὅλοι οἱ μοσχομάγκες, ὅλοι οἱ ἀργοὶ, ὅλοι οἱ διαβάται καὶ οἱ γείτονες ἐμπορίσκοι εἶχον τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν νὰ συναθροισθῶσι καὶ νὰ μείνωσι χαίνοντες πρὸ τοῦ τοιούτου ἀλλοκότου θεάματος. Καὶ εἰς ὅποια σκώμματα καὶ βαναύσους σαρκασμοὺς ὁ τικαίπωρος σπουδαστῆς δὲν θὰ ἐξετίθετο!

— ὦ! ἀνέκραξε στένων· τὸ αἷμά μου ἀνέρχεται εἰς τὸν ἐγκέφαλον... Θὰ τρελλαθῶ... Θεέ μου, ἂν ἤμποροῦσα νὰ γλυτώσω ἀπὸ ᾧ, ποτέ μου πλέον εἰς ὄλην μου τὴν ζωὴν δὲν θὰ ξανάχωνα τὸ κεφάλι μου!

Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ εἶπῃ πρότερον. Μόλις ἐπρόφερε τὴν εὐχὴν ταύτην καὶ πάραυτα τότε σῶμα καὶ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἤλευθερώθησαν. Δι' ἐνὸς ἄλματος ἐπανέκαμψεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσῃ τὰ συμβάντα αὐτῷ.

Ἀλλ' ὁ λογαριασμὸς του μὲ τὰς πηλοβατίδας δὲν ἔτελείωσεν· ὑπελείποντο ἄλλα χειρότερα.

Παρήλθεν ἡ νύξ καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἐπαύριον ὡσαύτως χωρὶς νὰ ἔλθῃ τις νὰ ζητήσῃ τὰς πηλοβατίδας.

Τὴν ἐσπέραν δραματικὴ παράστασις ἐδίδετο εἰς τι μικρὸν ἰδιωτικὸν θέατρον κείμενον εἰς τὴν γωνίαν ἀπομεμονωμένου τινὸς δρομίσκου. Ἡ αἴθουσα ἦν πλήρης. Μεταξὺ τῶν θεατῶν εὐρίσκετο καὶ ὁ νέος ἐσωτερικὸς σπουδαστῆς τοῦ νοσοκομείου, ὅστις φαίνεται ἐλησμόνησε τὰ συμβάντα αὐτῷ κατὰ τὴν προηγουμένην νύκτα. Εἶχε καὶ πάλιν ὑποδεθῆ τὰς πηλοβατίδας, διὰ νὰ προφυλαχθῇ κατὰ τοῦ βορβόρου τῶν ὁδῶν.

Νέος τις ἀπήγγειλε μικρὸν τι ποίημα τοῦ Andersen, ἐπιγραφόμενον τὰ ὄμμα-
τοῦ ἄλεια τῆς θείας μου.

Ὅστις ἐφόρει τὰ ὄμματοῦ ἄλεια ταῦτα κατὰ τὸ ποίημα, ἐβλεπε τὰ πάντα τοσοῦ-

τιρ καταφανῶς, ὥστε οἱ ἄνθρωποι τῷ ἐφαίνοντο ὡς παιγνιόχαρτα ἐκτεταμένα ἐπὶ τραπέζης, ἐφ' ὧν ἠδύνατό τις ν' ἀναγνώσῃ τὸ μέλλον.

Ἡ ἰδέα αὕτη μεγάλην ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν σπουδαστὴν μας. Τὰ ὄμμα-
τοῦ ἄλεια τῆς θείας τῷ ἤρσαν ὑπερβαλλόντως.

Ἐὰν ἤξευρέ τις νὰ τὰ μεταχειρισθῇ καλῶς ἐσκέπτετο θὰ κατάρθου ἴσως νὰ ἀναγνώσῃ τὰ μυστήρια τῆς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τοῦτο ἐνδιαφέρει πλειότερον τῆς γνώσεως τῶν συμβησομένων κατὰ τὸ ἐρχόμενον ἔτος. Φαντάζομαι τί ὠραῖον θὰ ἦτο ἂν ἠδυνάμην νὰ εἰσδύσω εἰς τὰς καρδίας ὅλων τούτων τῶν κυρίων καὶ κυριῶν· θὰ ἦτο εἶδος ὑπογείου πόλεως, ἐν ᾗ ὁ ὀφθαλμὸς μου θ' ἀνεκάλυπτε θαυμάσια πράγματα. Πόσαι μηχανορραφίαι, πόσαι παράδοξοι σχολαστικότητες, πόσα μυστικὰ ἀλλόκοτα ἢ εἰδεχθῆ δὲν θ' ἀπεκαλύπτοντο πρὸ αὐτοῦ! Ὅποιας κενὰς ἀβύσσους, ὅποιας ξηρὰς καὶ βραχώδεις ἐρήμους δὲν θὰ διέβλεπον ὑπὸ φυτείας εὐθαλεῖς γενναίων αἰσθημάτων! Ἴσως ἀνακαλύψω ὡσαύτως καὶ τὴν ἀληθῆ ἀρετὴν, φροντίζουσαν νὰ ἦναι μᾶλλον ἢ νὰ δείκνυται τοιαύτη. ὦ, ναί! Πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἠδυνάμην νὰ διεισδύσω εἰς ὅλας ταύτας τὰς καρδίας ὑπὸ τὴν μορφὴν μικρᾶς ἰδέας λεπτοτάτης καὶ πτερωτῆς, καὶ νὰ καταμάθω οὕτω πᾶν ὅ,τι περιγλείουσιν.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἤρκεσαν εἰς τὰς πηλοβατίδας. Ὁ σπουδαστῆς ἠσθάνθη τὸ σῶμά του λεπτυνόμενον καὶ ἀναλυόμενον, ἤρχισε δὲ νὰ ταξειδεύῃ, ὡς κυχίθη, εἰς τὰς καρδίας τῶν θεατῶν.

Ἡ πρώτη καρδία, ἣν ἐπεσκέφθη ἀνῆκεν εἰς κυρίαν τινὰ ἐγγαμον. Εἰσχωρῶν ἐν αὐτῇ ἐνόμισεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς αἴθουσαν παθολογικοῦ μουσείου, ἐνθα ἦσαν ἀνηρτημένα ἐκμαγεῖα διαφόρων δυσμόρφων καὶ πεπηρωμένων μελῶν τοῦ σώματος. Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς κυρίας ἐκείνης τὰ ἐκμαγεῖα ἀπεικόνιζον τὰ σωματικὰ καὶ ψυχικὰ ἐλαττώματα πασῶν τῶν φίλων αὐτῆς.

Ὁ ἐσωτερικὸς τοῦ νοσοκομείου σπουδαστῆς, (δικαίως δὲ δυνάμεθα νὰ ἐξακολουθῶμεν ἀποκαλοῦντες αὐτὸν ἐσωτερικὸν)

ἔφυγε τρέχων ἐκείθεν καὶ εἰσῆλθεν εἰς ἑτέραν γυναίκεϊαν καρδίαν. Αὕτη ἐφάνη αὐτῷ ὡς ἡσυχον κελλεῖον, ἐνθα λυχνία τις ἐφώτισε διὰ τοῦ ἠρέμου φωτός αὐτῆς ἐδάφια τῆς ἁγίας γραφῆς. Ἡθέλησε νὰ γονατίσῃ καθεῶς πρὸ τοιοῦτου βωμοῦ ὅτε ἑτέρα καρδία εἰλκυσε τὴν προσοχὴν του. Ἐν τούτῳ ἡ ἀνάμνησις τῶν ὄσων εἶδεν ἀντελαβῆτο ἐν τῇ καρδίᾳ του ὡς ἄρμονίαι ἐκπνεύουσαι μουσικοῦ ὄργάνου· τῷ ἐφάνη ὅτι ἐγένετο ἄλλος ἄνθρωπος, καλλίτερος, καὶ ὅτι αὐτὸς ἦτο ἀνάξιος νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς ἕτερον καλὸν ἄδυστον ὠμοίαζε δὲ τοῦτο πρὸς πενήτην κατοικίαν, ἐν ἧ μίᾳ μήτρῃ ὑπὸ τῆς ἀπολείας καταβεβλημένη παρετήρει τὸ τέκνον τῆς ἀπελπίς. Ὁ ἥλιος τοῦ παναγᾶθου αὐτοῦ ἔρριπτε τὰς χρυσὰς καὶ θερμὰς αὐτοῦ ἀστράς διὰ μέσου τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, καὶ τὰ βόδα, τὰ ἀνθοῦντα ἐν τινι κισωτίῳ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παραθύρου τοποθετημένῳ, ἀπέκρινον τοὺς εὐώδεις αὐτῶν κάλυκας πρὸς τὴν ἀτυχῆ μητέρα. Δύο δὲ μικρὰ πτηνὰ ἀετῶδου χαρωπά, ἐν ᾧ ἡ ἀσθενὴς ἐπεκαταβῆτο τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ διὰ τὸ περιεχόμενον τέκνον τῆς.

Ἐπ' οὐ ἐπὶ πολὺ μετὰ συγκινήσεως ἐθεώρησε τὸ θέαμα τοῦτο, εἰσέδυσεν εἰς ἄλλην καρδίαν. Οὐδόλως διέφερον αὕτη κροσποπιπῆν· ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ κρέας καὶ πάλιν ἡ κρέας εἰς τίνα ἀνήκεν ἡ καρδία αὕτη; εἰς τὴν ἑκατομμυριοῦχον, οὐ τὸ ὄνομα κατεῖχε τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῷ Ἐμπορικῷ ἡμερησίῳ λογίῳ. Ἐκείθεν ὁ περιηγητὴς ἐπέταξε πρὸς τὴν καρδίαν τῆς συζύγου τοῦ ἔμπορου τούτου, ἧτις ὠμοίαζε πρὸς ἐρειπωμένην περιστερεῶνα μὲ πτερὰ ἀνεμομύλου, ἧτις ἐστρέφετο κατὰ τὴν διεύθυνσιν καθ' ἡμέραν πρὸς τὸ σῶμα τοῦ συζύγου τῆς ἢ καρδία.

Ἡ ἑτέρα καρδία, οὐ μακρὰν τῆς τελευταίας ταύτης ὠμοίαζε πρὸς μεγάλην αἰθρίασαν, ἧς οἱ τοῖχοι ἐκρύπτοντο ὑπὸ πολυπλοκάνα κάτοπτρα. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθρίας ταύτης ἐκλήθητο ὡς ὁ μέγας Λάμψας τοῦ Θεοῦ τὸ ἐγὼ τοῦ ἀνθρώπου, εἰς ὃν ἀπέκρινον ἡ καρδία ἐκείνη, ἐνασμενιζόμενον ἀπὸ τῆς ἀπλήρη πολλαπλασιαζομένην τὴν ἀσημον ἀπὸ τοῦ προσωπικότητος εἰς τ' ἀναρίθμητα ἀπὸ τῆς αἰθρίας κάτοπτρα.

Ἐκκολούθως ἐπορεύθη εἰς ἄλλην καρδίαν,

περιέργος καὶ ταύτης νὰ μάθῃ τὰ μυστικά. Ἄλλ' ἦτο τοσοῦτω στενὴ, τοσαύτας εἶχε πτυχὰς καὶ βελόνας καὶ καρφίδας, ὥστε δὲν ἠδυνήθη παντάπασιν νὰ εἰσέλθῃ. «Θὰ ἦναι ἀναμφιβόλως ἡ καρδία κάμμιᾶς γεροντοκόρης,» ἐσκέφθη. Ἄλλ' ὁ σπουδαστὴς ἠπατάτο. Ἡ καρδία αὕτη ἀνήκεν εἰς νέον ἀξιοματικόν, ὅστις πολλὰ ἔφερε παράσημα, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς νέος εὐφυῆς καὶ χαριέστατος.

Ὁ ταλαίπωρος σπουδαστὴς καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ εἰς ἑαυτὸν τὸ θαυμαστὸν τοῦτο ταξείδιόν του.

— Νιοὶ φαίνεται, ἐσκέφθη ἐπὶ τέλει, ὅτι χωρὶς ἄλλο κινδυνεύω νὰ τρελαθῶ.

Τότε ἀνεθυμήθη τί ἐπαθε τὴν παρελθούσαν ἑσπέραν, ὅτε ἡ κεφαλὴ του εἶχε συλληφθῆ μεταξὺ τῶν σιδηρῶν βάρδων τῶν κίγκλιδων.

— Ἐκεῖ θὰ τὴν ἄρπαξαι, ἐξηκολούθησεν ἀνάγκη νὰ περιποιηθῶ τὸν ἐτυτόν μου. Ἴσως ἐν βρασιτικόν λουτρόν δὲν θὰ ἔδραπτε τί καλὸν θὰ ἦτο ἐν ἡμῖν εἰς κἀνὲν τοιοῦτο λουτρόν!...

Δὲν ἐπρόφρασε νὰ εἴπῃ πλείονα. Αἴφνης ἐνδεδυμένος ὡς ἦτο, μὲ τὰ ὑποδήματα καὶ τὰς πηλοβατίδας του, εὐρέθη ἐν τινι βαλανεῖῳ ἐνθα σταγόνες ὕδατος θερμοῦ ἐπιπτον ἐκ τοῦ φατνώματος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του.

— Οὐφ! ἀνεκραύγασε τραπεῖς εἰς φυγὴν νερὸ, κρῦο νερό!

Οἱ ὑπκρέται τοῦ λουτροῦ ἰδόντες αὐτὸν ὡς θεὸν ἐκ μηχανῆς κατελήφθησαν ὑπὸ πανικοῦ φόβου καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ τραπῶσιν εἰς φυγὴν.

— Μὴ φοβεῖσθε, μὴ φοβεῖσθε, τοῖς λέγει, εἶναι στοίχημα.

Καὶ ἔφυγε δραματικῶς διευθυνόμενος πρὸς τὴν οἰκίαν του.

Μόλις ἐφθασεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐπέρασε δύο πλατέα ἐκδόρια, τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ αὐχένου, τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ στήθους ὅπως πολεμήσῃ τὰ συμπτώματα τῆς παραφροσύνης.

Τὴν ἐπαύριον τὸ στήθος καὶ τὰ νῶτά του ἦσαν κατακόκκινα ἐνεκα τῶν ἐκδορίων. Τοῦτο ἦτο τὸ θετικώτερον ἐξαγόμενον δι' αὐτὸν τῶν πηλοβατίδων τῆς εὐτυχίας.

V.

Αί μεταμορφώσεις τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπάλληλου.

Ὁ νυκτοφύλαξ, ὅστις εἶχε λησμονήσει τὰς πηλοβατίδας εἰς τὸ νοσοκομεῖον ὅτε ὡς νεκρὸς ἐν αὐτῷ μετακομίσθη, ἐνθυμηθεὶς αὐτὰς, ἐπέστρεψε, τὰς παρέλαβε καὶ τὰς κατέθεσεν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἀστυνομίας.

— Τήραξ' ἐκεῖ! ἀνεφώνησέ τις τῶν ὑπάλληλων ἰδὼν αὐτὰς. Ὁμοιάζουσι τόσῳ πολὺ μὲ τὰς ἰδικὰς μου, ὥστε οὔτε ὑποδηματοποιὸς δὲν δύναται νὰ τὰς διακρίνη!

Καὶ ταῦτα λέγων ἔθεσεν αὐτὰς πλησίον ἀλλήλων, ὅπως καλλίτερον τὰς συγκρίνη.

Ἀστυνομικὸς τις κλητὴρ προσῆλθε τότε καὶ ἀφ' αὐτοῦ ἐπὶ μικρὸν τῷ ὠμίλησε περὶ τινῶν ὑποθέσεων, ἀνεχώρησεν ὁ ὑπάλληλος ἐπέστρεψε καὶ ἠθέλησε νὰ φορέσῃ τὰς πηλοβατίδας ὅπως ἐξέβλη· ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀναγνωρίσῃ ποῖαι ἐξ αὐτῶν ἦσαν αἱ ἰδικαὶ αὐτοῦ.

— Αἱ ὑγραὶ θὰ ἦναι ἰδικαὶ μου, ἐσκέφθη. Οὐδεὶς ἀλάνθαστος, οὐδ' αὐτὴ ἡ ἀστυνομία.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἠπατήθη. Χάρις εἰς τὸν σπουδαστὴν τοῦ νοσοκομείου αἱ πηλοβατίδες τῆς εὐτυχίας ἦτο ὑγρότεροι τῶν ἰδικῶν αὐτοῦ. Ὑπεδήσαστο λοιπὸν αὐτὰς, καὶ λαβὼν φάκελλον τινὰ ἐγγράφων ὑπὸ μάλης ἐξῆλθεν. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο κυριακὴ, καὶ ὁ καιρὸς ἦν ἐξάίσιος, τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ κάμῃ μικρὸν τινὰ περίπτωτον πρὸς τὸ μέρος τῆς Φρειδεरिकουπόλεως (Fredriksberg) καὶ ὁ νεανίας οὗτος ὑπάλληλος, ὁ τοσοῦτον φιλόπονος καὶ εἰς τὸ καθῆλον αὐτοῦ ἀφωσιωμένος, ἤξιζε διὰ τοῦ περιπέτου νὰ λάβῃ μικρὰν ἀναψυχὴν ἀπὸ τῆς ἀτερεπυῆς καὶ πεζοτάτης αὐτοῦ ἐργασίας.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐβάδιζε μηχανικῶς πῶς, μηδὲν σκεπτόμενος, καὶ διὰ τυῦτυ μὴ παρέχων εἰς τὰς πηλοβατίδας ἀφορμὴν νὰ ἐξασκήσωσι τὴν μαγικὴν αὐτῶν δύναμιν.

Ἄλλ' ἰδοὺ αἴφνης ἐν τῷ μέσῳ τῆς δειροστοιχίας συναντᾷ ἕνα φίλον αὐτοῦ, ἕνα νέον ποιητὴν, ὅστις τῷ ἀναγγέλλει ὅτι μέλλει ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὸ ταξείδιον, ὅπερ ἐκαστον θέρος συνείθιζε νὰ κάμνῃ.

— Πῶς! καὶ ἄλλο ταξείδι; ἠρώτησεν ὁ

ὑπάλληλος. Τί εὐτυχεῖς ὅπου εἴσθε σὲ! δύνασθε νὰ πορευθῆτε ἐλευθέρως ὅπου θέλετε· ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ταλαίπωροι, εἴμεθα δεσμεύμενοι, ἔχομεν πέδας εἰς τοὺς πόδας· ὀφείλομεν νὰ μένωμεν κάρφωμένοι ἐδῶ!

— Ναί, ἀλλὰ τὰ δεσμά ταῦτα σὲ προσφυλάττουσι τῆς δυστυχίας, ἀπεκρίνατο ὁ ποιητὴς· δὲν σὲ μέλει τί τέξεται ἡ ἐπίστασα, καὶ ἡ σύνταξις, τὴν ὁποίαν κατόπισθὰ λάβητε, ἐξασφαλίζει τὸν ἄρτον τῶν γυμνασίων σου.

— Τί σημαίνει; τοῦ ποιητοῦ ἡ θέσις εἶναι πάντοτε ὠραιοτέρα καὶ μᾶλλον διασκεδαστικὴ. Ἡ ἐργασία εἶναι δι' αὐτὸν ἠδονὴ, καὶ ἔπειτα οἱ πάντες περιποιούονται αὐτὸν καὶ πάντων εἶναι κύριος. Ζήτω ἡ ἀκαξαρτησία! Δὲν ἠξέερετε τί θὰ εἴπη νῦν μένη κἀνεὶς κάρφωμένος ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ γραφεῖόν σου!

Ὁ ποιητὴς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν· ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐπραξε τὸ αὐτό· ἀμφότεροι δ' ἐχωρίσθησαν μὴ μεταβαλόντες, γνῶμην.

— Εἶναι ἄλλου εἴδους ὄντα αὐτοὶ οἱ ποιηταὶ! ἐσκέπτετο ὁ ὑπάλληλος. Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ εἶχα τὸν ὀργανισμόν σου· εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ θρηνηῶ καὶ ὀδύρομαι αἰωνίως ὡς αὐτοί... Καὶ σήμερον μάλιστα ὁ καιρὸς εἶναι τοσοῦτον ὠραίος, ὥστε νομίζεις ὅτι κατεσκευάσθη ἐπίτηδες διαποιητὴν ὁ οὐρανὸς εἶναι ἀνέφελος καὶ λαμπρὸς. Ἀργυρόχροα νέφη κυματίζουσιν ἐπὶ τοῦ γαλανοῦ στερεώματος, ὡς ἰστίαι ἐπὶ τῶν κυμάτων, ὡς ὄνειρα ἐν εὐδαίμονι ψυχῇ. Πανταχοῦ ἡ γλῶσση τέρπει τὴν ὄρασιν, καὶ διαχέει ἄρωμα εἰσδύον μέχρι τῶν μυχίων τῆς καρδίας ἡμῶν... Ποτὲ, οὐδέποτε ἠσθάνθη ὡς τὴν στιγμὴν ταύτην τὸ εὐεργέτημα τῆς ζωῆς καὶ τὸ γόητρον τῆς φύσεως!

Ὁ μονόλογος οὗτος ἀρκεῖ ὅπως καταδείξῃ ἡμῖν ὅτι αἱ πηλοβατίδες ἐπενήργησαν. Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐγένετο ποιητὴς. Ποιητὴς, ὅ ἐστίν; Ὁ κοινὸς ὄχλος θεωρεῖ γενικῶς τοὺς ποιητὰς ὡς μετέχοντες φύσεως ὅπως διαφόρου τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων. Ἐν τούτοις μεταξὺ τοῦ ὄχλου ἀπαντῶνται φύσεις ποιητικαί, ὑπέρτεραι ὅπως τῶν λεγομένων ποιητῶν. Ὅτι χαρακτηρίζει τοὺς τελευταίους τούτους εἶναι ὅτι εἰ

έντυπώσεις, ἅς συλλαμβάνουσιν, ἀπεικονίζονται μετὰ μείζονος δικυγείας ἐν τῷ πνεύματι των, εὐρίσκουσι δὲ εὐχερέστερον πρὸς ἑκφρασιν αὐτῶν γλῶσσαν ἰδιάζουσαν. Ἴδου εἰς ποῖον σημεῖον εὐρίσκετο ἤδη ὁ ἀστυνομικὸς ἡμῶν ὑπάλληλος.

— Ὅποιον εὐάρεστον ἄρωμα, ἐνθυμούμαι, ἐξέπεμπον τὰ ἴα τοῦ κήπου τῆς γηρικής θείας μου Λόνας! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

Ἡμην μικρὸς, πολὺ μικρὸς τότε! Θεέ μου, διατί ἐπὶ τοσοῦτον καιρὸν νὰ λησιμονήσω τὰς φαιδράς ἐκείνας παιδικάς μου ἀναμνήσεις; Τὴν καλήν μου θείαν! Κατόκει ὀπίσθεν τῆς Τραπέζης, καὶ ὁ χειμὼν ἅς ἦτο ὅσῳ ἤθελε δριμύς, αὐτὴ εἶχε πάντοτε χλοάζοντα φυτὰ. Καὶ τὰ ἴα ἐφαίνοντο τοσοῦταν ὠραία, ὅτε τὰ παρετήρουν διὰ τῶν βέλων τοῦ παραθύρου, ὧν τὸν ἐπικαλύπτοντα πάγον ἀνέλυσον διὰ νομίσματος θερμανθέντος ἐπὶ τῆς θερμάστρας ὁποῖον θαυμάσιον θέαμα ἐξετείνετο τότε πρὸ ἐμοῦ! Ἐβλεπον ἐπὶ τοῦ λιμένος τὰ πλοῖα, μὲ τὴν συμβολικὴν των κορώνην ἐπὶ τῆς πλώρης, ἠέσματα κρατούμενα ὑπὸ τοῦ χειμῶνος καὶ τῶν παγετῶν. Καὶ ὅτε ἐπανήρχετο τὸ ἔαρ, ἐπαναφέρον τὴν κίνησιν καὶ τὴν ζωὴν ὅτε ὁ πάγος ἐρρήγνυτο ἐν μέσῳ ἁσμάτων καὶ χαρμωσύνων κραυγῶν τὰ πλοῖα τότε ἐπισκευαζόμενα καὶ ἐκ νέου πισσούμενα, ἐξώρμων πρὸς ξένας χώρας. Φεῦ! οὐδόπως μετείχον τῆς ἐορτῆς ἐκείνης. Καρφωμένος εἰς τὸ γραφεῖόν μου, εἰς τὸ κατάστημα τῆς ἀστυνομίας, παρεσκευάζον διαδατήρια διὰ ὀνητοὺς εὐδαιμονεστέρους.

Ἐνταῦθα ὁ ὑπάλληλος ἐσταμάτησεν ἐπὶ στιγμὴν καὶ ἐστέναξεν· εἶτα ἐπανέλαθε:

— Θεέ μου! Πόσον καλλίτερον εἶμαι σήμερον! οὐδέποτε ἐσκέφθην τόσῳ πολλὰ πράγματα· μήπως προσέρχεται τοῦτο ἐκ τῆς ἐπηρείας τοῦ ἑαρινοῦ ἀέρος; Ὅτι αἰσθάνομαι εἶναι εὐχάριστον καὶ ὀδυντηρὸν συνάμα.

Ἐπὶ τέλος ὅπως δώσῃ ἄλλον βροῦν εἰς τὰς σκέψεις του, ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θηλάκιόν του, ζητῶν ἐν ἑγγράφῳ τῆς ὑπηρεσίας ἀναγκαῖον ὅπως τὸ διατρέξῃ.

— Κατηραμένα ἑγγράφα, ἔλεγε συγχρόνως. Πρέπει κατ' ἀνάγκην οὐδὲν ἄλλο ἐκτὸς αὐτῶν νὰ σκέπτομαι.

Ἄλλ' ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του, ὅταν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἑγγράφου, ὅπερ ἐξήγαγε τοῦ κόλπου του ἀνέγνω: Ἡ κυρία Λιγέριττ, δράμα οἰκογενειακὸν εἰς πράξεις πέντε.

— Τί πράγμα εἶναι αὐτό; ἀνέκραξε... Τὸ γράψιμον εἶναι ἰδικόν μου. Μήπως κατὰ τύχην ἑγγραψα κανέν δράμα χωρὶς νὰ τὸ εἰξεύρω;

Εἰς ἄλλο φύλλον χάρτου ἀνέγνω: Ἐρως ἐν περιπάτῳ, κωμωδία εἰς πράξεις τρεῖς μετ' ἁσμάτων.

— Ἀλλὰ ποῦ διάβολο ἀπέκτησα αὐτά; φαίνεται ὅτι κάποιος τὰ ἔχωσε εἰς τὰ θυλάκιά μου. Ἄ! Ἴδου καὶ μία ἐπιστολή!

Ἦτο ἐπιστολή τῆς διευθύνσεως τοῦ θεάτρου, οὐχὶ μετὰ μεγάλης ἀβρότητας γεγραμμένη, δι' ἧς ὁ ποιητὴς εἰδοποιεῖτο ὅτι τὰ δύο δραματικά ἔργα του δὲν ἐγένοντο δεκτὰ πρὸς παράστασιν.

«Χμ! χμ!» ἔκαμεν ὁ ὑπάλληλος, καὶ ἐκαθέσθη ἐπὶ τινος θρανίου. Καὶ αἱ ἰδέαι αὐτοῦ ἤρχισαν κυμαινόμεναι ἐν τῷ κενῷ· ἐνόησε ὅτι κατέστη ἄλλος ἄνθρωπος, ἀλλὰ τὸν λόγον τοῦ παραδόξου τούτου μυστηρίου δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ.

Μετὰ τινος στιγμῆς ἤγειρεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν, ἠγέρθη τοῦ θρανίου καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῇ μεγάλοις βήμασιν.

— Εἶμαι εἰς ἀκατανόητον ἐξαψιν, ἐσκέπτετο. Ἴσως κοιμῶμαι καὶ ὀνειρεύομαι. Καὶ τῷ ὄντι ἔλα ταῦτα ὄνερον μόνον καὶ οὐδὲν ἄλλο θὰ ἦναι· αὐρισὸν ὅταν θὰ ἐξυπνήσω θὰ αἰσθανθῶ καλλίτερον τὸ ἀνόητον αὐτοῦ.

Ἔστη ὑπὸ τὰ δένδρα καὶ παρετήρησε μελαγχολικῶς τὰ εὐθυμα πτηνὰ, ἅτινα ἐκελάδουν σκιρτῶντα ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον.

— Φεῦ! ἐσκέφθη στένων, τὰ μικρὰ ταῦτα πλάσματα εἰσὶ πολὺ εὐτυχέστερα. Ἐὰν ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν μου νὰ εὐχηθῶ τι, θὰ κηχόμεν ν' ἀποκτήσω πτερὰ καὶ νὰ καταστῶ κορυδαλός.

Δυστυχία εἰς τὸν ταλαίπωρον ὑπάλληλον! αἱ χειρίδες τοῦ ἐπενδύτου του ἐσμικρύνθησαν καὶ μετεμορφώθησαν εἰς πτέρυγας, τὰ ἐνδύματά του ἐγένοντο πτερὰ καὶ αἱ πηλοβατίδες ὄνυχες.

— Ἦξευρα ὅτι ὀνειρευόμην, εἶπε καθ'

ἑαυτὸν γελῶν διὰ τὴν παράδοξον μεταμόρφωσίν του. Ἄλλ' οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς εἶδον τόσῳ γελοῖον ὄνειρον.

Συγχρόνως δ' ἐπέταξεν ἐπὶ τῶν χλοερῶν κλάδων, καὶ ἤρχισε νὰ κελαδῆ πάσαις δυνάμεσιν. Ἀλλὰ τὸ κελαδῆμα ἦν μετριώτατον καὶ ἥμισυ ποιητικόν· ὁ ποιητὴς εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

— Ἀλήθεια, ἐσκέπτετο, αὕτη εἶναι πολὺ ὠραία καὶ εὐχάριστος ζωή. Τὴν ἡμέραν θὰ καταγίνωμαι εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἀστυνομίας, καὶ τὴν νύκτα θὰ ἵπταμαι εἰς τὰς πεδιάδας ὑπὸ τὴν μορφὴν κορυδαλοῦ.

Κατέβη ἐπὶ τῆς χλόης καὶ περιέτρεξε τῆδε κἀκείσε, ὑπὸ τοὺς θάμνους, οἵτινες εἰς αὐτὸν ἐφάνιντο ὡς μεγάλοι φοίνικες τῆς Ἀφρικῆς. Αἴφνης ἐβυθίσθη εἰς σκότος ζοφερόν· παιδίον τι τὸν ἐκάλυψε διὰ τοῦ κασκέτου του· μετὰ μικρὸν ἐπεφάνη μία χεὶρ καὶ συνέλαβε τὸν ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον ἐκ τῶν νώτων καὶ τῶν πτερύγων.

— Αὐθαδὲς παιδάριον! ἐφώνησεν οὗτος· πρόσεχε εἰς ὅτι κάμνεις· εἰμί ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

Ἄλλ' οἱ λόγοι οὗτοι μετεμορφώθησαν διὰ τοῦ ῥάμφους του εἰς θρηνώδη κελαδῆματα. Τὸ παιδίον περιχαρὲς ἀνεχώρησε μετὰ τῆς λείας αὐτοῦ, καὶ μόλις ἐξελθὼν τοῦ δάσους παρεχώρησε τὸ πτηνὸν ἀντὶ δεκαπέντε λεπτῶν εἰς δύο ἕτερα παιδάρια. Ταῦτα ἔφερον τὸν κορυδαλὸν εἰς τὴν πόλιν.

— Εὐτυχῶς ὅτι εἶναι ὄνειρον, ἐσκέπτετο ὁ ὑπάλληλος, ἄλλως πολλὴν ἀνησυχίαν ἤθελον ἔχει. Ἦμην ποιητὴς, τώρα ἰδοὺ ἐποῦ ἔγινε κορυδαλός· ἀναμφιβόλως ἡ ποιητικὴ φύσις ἐπέφερον ἐν ἐμοὶ τὴν μεταβολὴν ταύτην. Ἐλευσινὴ πραγματικῶς εἶναι ἡ μοῖρα τῶν πτηνῶν, πρὸ πάντων ὅταν πέσωσιν εἰς χεῖρας παιδίων. Ἄς ἴδωμεν πῶς θὰ τελειώσωσιν ὅλα ταῦτα.

Τὰ δύο παιδάρια ἔφερον τὸ πτηνὸν εἰς κομψὸν δωμάτιον, ἐνθα ὑπεδέξατο αὐτὰ κυρία τις παχύσωμος καὶ πάντοτε γελαστά ἔχουσα τὰ χεῖλη. Εἶδεν, εἶναι ἀληθὲς οὐχὶ μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως τὸ κοινότατον καὶ μετριώτατον ἐκεῖνο πτηνὸν τὸ ὑπὸ τῶν παιδίων ἐκλεχθὲν, ὅπερ κατ' αὐτὴν ἦν καλὸν μόνον διὰ τὴν γάταν. Ἀλλὰ ὑπέκρουσε εἰς τὰς παρακλήσεις αὐτῶν, τοῖς

ἐπέτρεψε νὰ τὸ ἐγκαταστήσωσιν ἐν τινὶ κλωβίῳ, ὅπερ ἐκρέματο ἐν τῷ παραθύρῳ. Ὁ κορυδαλὸς ἔσχεν ὡς γείτονας ἐν τῇ νέᾳ αὐτοῦ κατοικίᾳ ἐξ ἑνὸς μὲν μέρους λαμπρὸν τινα καὶ πολύχρωμον ψιττακὸν, ἔχοντα πεφουσιωμένην καὶ ἀλαζόνα φυσιογνωμίαν, ἐγκαθιδρυμένον δὲ ἐν εὐρείᾳ ἐπεχρυσωμένῳ κλωβῷ, ἐξ ἄλλου δὲ χαριέστατον μικρὸν κανάριον, ὅπερ ὑπεδέξατο τὸν κορυδαλὸν διὰ γοητευτικώτατου κελαδῆματος.

— Οὐφ, μ' ἐσκότισε μὲ τ' ἄνοστά του κελαδῆματα! ἐφώνησεν ἡ κυρία, καὶ ἔβριψεν ἐπὶ τοῦ κλωβοῦ τὸ λεπτότατον ἐκ βατίστης μανδήλιόν της.

— Πίπ! πίπ! ἔκαμε τὸ κανάριον. Ἰδοὺ μᾶς ἐπλάκωσαν τὰ χιόνια.

Ὁ δὲ ψιττακὸς παρετήρησε μὲ βλέμμα περιφρονητικὸν τὸν νεωστὶ ἐλθόντα.

— Ἐσμέν ἄνθρωποι! ἀνέκραξεν.

Ἦσαν αἱ μόναι λέξεις, ἃς ἠδύνατο νὰ προφέρῃ κἀπὼς ὑποφερτάς.

Ὁ κορυδαλὸς κατενόει ἐντελέστατα τὴν γλῶσσαν τοῦ συναδέλφου του καναρίου. Τὸ ἤκουε λοιπὸν κελαδοῦν τὰ ἐξῆς:

— Ἰπτάμην ὑπὸ τοὺς χλοερὸς φοίνικας καὶ τὰς ἀνθούσας ἀμυγδαλέας· ἰπτάμην μετὰ τῶν ἀδελφῶν μου ὑπεράνω τῶν λιμνῶν, ἐν αἷς ἐπιπλέουσιν αἱ νυμφαῖαι καὶ οἱ λωτοί. Συνήντων ἐκεῖ ὠραίους καὶ ποικιλοχρῶους ψιττακοὺς, οὓς μετ' ἀγαλλιάσεως ἠκροώμην διηγουμένους εὐχαρίστους καὶ θαυμασίας ἱστορίας.

— Αὐτοὶ ἦσαν ἄγριοι ψιττακοὶ καὶ χωρὶς καμμίαν ἀνατροφὴν, ἀνεφώνησεν ὁ ψιττακὸς διακόψας τὸ κανάριον. Ὅχι, ἐσμέν ἄνθρωποι!

— Ἐνθυμεῖσαι, ἐπανέλαβε τὸ κανάριον, ἐνθυμεῖσαι τὰ εὐθυμα τῶν νεανίδων συμπλέγματα, αἵτινες χαροπαῖ, μὲ ἄνθη εἰς τὰς χεῖρας, ἤρχοντο νὰ χορεύσωσιν ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν εὐόσμων δένδρων; ἐνθυμεῖσαι τοὺς γλυκυτάτους καρπούς τῶν τροπικῶν καὶ τοὺς εὐεργετικοὺς χυμοὺς, οὓς ἐν ἀφθονίᾳ ἐξήγομεν ἐκ τῶν δένδρων τῶν δασῶν;

— Τὰ ἐνθυμοῦμαι, τὰ ἐνθυμοῦμαι, πολὺ καλὰ, ἀλλὰ καλλίτερον μοῦ ἀρέσει ἐδῶ, ὅπου μοῦ δίδουσι καλὴν τροφήν καὶ μὲ ἐκτιμῶσι. Μὲ εὐρίσκουσι πνευματώδη, καὶ τοῦτο πρὸ πάντων ἀρκεῖ εἰς ἐμέ. Ἐσμέν

άνθρωποι! Σὺ, ἔχεις ψυχὴν ἐξημμένην, ἔχεις μεγαλοφυΐαν, ἔστω, τὸ παραδέχομαι, ἀλλὰ δὲν ἔχεις παντάπασιν τὸν κοινὸν νοῦν. Πολλάκις ὅταν κελადῆς, ἀναβαίνεις τόσον ὑψηλὰ, τόσον ὑψηλὰ, ὥστε τὸν πιάνει κἀνένα νευρικός πονοκέφαλος καὶ ἀναγκάζεται ὁ κόσμος νὰ σοὶ ἐπιβάλλῃ σιγὴν. Ἐγὼ ἐξ ἐναντίας ὅσον περισσύτερον θόρυβον κάμνω, τόσῳ περισσύτερον εὐχαριστοῦνται. Διότι δύναμαι καλλίτερον ἀπὸ αὐτοὺς νὰ φωνάζω. Ἔσμεν ἄνθρωποι!

— ὦ ὦραία καὶ γλυκυτάτη μου πατρίς, ἐπανέλαβε τὸ κανάριον, οὐδέποτε λοιπὸν θέλω σὲ ἐπανίδει; Καὶ μακρὰν, πάντοτε μακρὰν σοῦ θὰ ἦμαι καταδεδικασμένον νὰ ψάλλω τὰ σκιερά σου ἄλση, τοὺς κυανοὺς καὶ ἀκυμάντους λιμένας σου, εἰς ὧν τὴν διαυγῆ καὶ κρυσταλλίνην ἐπιφάνειαν ἀντανακλῶνται οἱ ἀνθισμένοι κλάδοι τῶν δένδρων. Οὐδέποτε λοιπὸν πλέον θὰ διατρέξω τὰ παρθένα σου δάση καὶ τὰς ἔγθας τῶν δροσερῶν ρυακίων σου μετὰ τῶν ἀδελφῶν μου ἐλεύθερον καὶ χερσιπόν;

— ὦ, παῦσαι πλέον τὰ ἀνοστα μυρολόγια σου, ἀνέκραξεν ὁ ψιττακὸς κῦτταξε ἂν ἤμπορέσης νὰ μὰς κάμης νὰ γελάσωμεν. Ὁ γέλως εἶναι τὸ ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῶν πλασμάτων τῆς ἀνωτάτης τάξεως. Μήπως ὁ σκύλος καὶ ὁ γάτος ἠμποροῦν νὰ γελάσωσι; Ὅχι βέβαια. ἠμποροῦν νὰ κλαύσωσιν, ἀλλ' ὁ γέλως εἶναι τὸ ἀποκλειστικὸν πλεονέκτημα τῶν ἀνθρώπων. Χα, χα, χα! χὲ, χὲ, χὲ! προσέθεσαν ἐπὶ τέλους κυχχάζων καὶ ἐπανέλαβε τὴν στερεότυπον ἐπωδὴν του: Ἔσμεν ἄνθρωποι!

— Καὶ σὺ λοιπὸν, ταλαίπωρον μικρὴν τοῦ βορρᾶ πτηνὸν, εἶπε τὸ κανάριον πρὸς τὸν κορυδαλὸν, καὶ σὺ λοιπὸν συνελήφθης αἰχμάλωτον! Θὰ κάμνη πολὺ ψῦχος εἰς τὰ δάση τῶν ἐλατῶν, ἐνθα ἵπτασαι, ἀλλὰ τοῦλάχιστον εἰσθε ἐλεύθερα ἐκεῖ!... Φύγε λοιπὸν, φύγε! δὲν παρατηρεῖς ὅτι ἀφῆκαν ἀνοικτὴν τὴν θύραν τῆς φυλακῆς σου; καὶ τὸ παράθυρον ἀκόμη εἶναι ἀνοικτόν!... Γρήγορα! Φύγε!... Φύγε!...

Ὡς ἐξ ὀρμευφύτου ὁ ὑπάλληλος ἠκολούθησε τὴν συμβουλὴν τοῦ καναρίου· ἀλλὰ μόλις ἐξῆλθε τοῦ κλωβοῦ καὶ δύο ὀφθαλμοὶ πράσινοι καὶ σπινθηροβόλοι ἔκαμαν τὸ

αἷμά του νὰ παγώσῃ ὁ μέγας τῆς οἰκίας γάτος ὥρμισε κατ' αὐτοῦ.

Εἰς τὴν θεάν τοῦ τρομεροῦ τούτου τετραπόδου τὸ κανάριον τὰ ἔχασε, καὶ ζαλισμένον περιέτρεχεν ἐν τῷ κλωβίῳ του, κινδυνεύον νὰ συντρίψῃ τὴν κεφαλὴν εἰς τὰ σιδηρὰ αὐτοῦ σπέρματα· ὁ ψιττακὸς ἐκρότει τὰς πτέρυγας ἐπιφωνῶν «Ὅχι, ἐσμεν ἄνθρωποι!» ὁ δὲ ταλαίπωρος κορυδαλο-υπάλληλος διήλθε στιγμὰς θανασίμου ἀγωνίας· τέλος κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ παραθύρου καὶ δὲν ἐσταμάτησε τὴν πτήσιν του ἢ πολὺ μακρὰν ἐκεῖθεν, ὅτε κατὰκοπος ἠναγκάσθη ν' ἀναπαυθῆ πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τινος στέγης.

Εἰς τὴν ἀντικρὸν οἰκίαν διὰ τινος ἀνοικτοῦ παραθύρου διέκρινε τὸ ἐσωτερικὸν μικροῦ τινος δωματίου οὗ ἡ θεὰ ἐνέπλησε τὴν ψυχὴν τοῦ κορυδαλοῦ ἀφάτου ἀγαλλιάσεως. Διηύθυνε πρὸς τὰ ἐκεῖ τὴν πτήσιν του καὶ εἰσελθὼν ἔστη ἐπὶ τινος τραπέζης. Ἦτο αὐτὸ τὸ δωμάτιον τοῦ ὑπαλλήλου.

— Ἔσμεν ἄνθρωποι! ἐφώνησε μεταχειριζόμενος τὴν προσφιλεῖ τῷ ψιττακῷ ἐκφρασιν, καὶ ὡ τοῦ θύματος εὐρέθη καθήμενος ἐμπροσθεν τῆς τραπέζης του, καὶ φέρων τὴν στολὴν τῆς ὑπηρεσίας.

— Θεέ μου, Θεέ μου! τί ὕπνος ἦτο αὐτός! ἀνέκραξε. Τὶ φοικώδης ἐφιάλτης ἐπίεζε τὸ στῆθος μου!

VI.

Τὸ κάλλιστον ὄψρον τῶν πηλοβατίδων.

Τὴν ἐπαύριον λίαν ἐνωρίς, ἐν ᾧ ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος δὲν εἶχεν ἔτι ἐγερθῆ τῆς κλίνης, ἐκρυσέ τις τὴν θύραν του. Ἦτο εἰς σπουδαστῆς τῆς θεολογίας κατοικῶν ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

— Δάνεισόν μοι τὰς πηλοβατίδας σου, εἶπεν οὗτος εἰσελθὼν ἤθελον νὰ ὑπάγω νὰ περιπατήσω ὀλίγον εἰς τὸν κῆπον μετὰ τὴν πίπαν μου. Καὶ εἶναι πολλὴ ὑγρασία ἔξω.

Μία μηλέα, μία δαρμασκηνέα, δωδεκάς ροδῶν καὶ τάπης χλόης, ἰδοὺ τ' ἀπαρτίζοντα τὸν κῆπον. Ἐν τούτοις ἐπειδὴ εὐρίσκετο εἰς πόλιν μεγάλην ἐθεωρεῖτο σχετικῶς εὐρύς καὶ ὠραῖος.

Ὁ σπουδαστής τῆς θεολογίας φορέσας τὰς πληροβατίδας περιεπάτει ἐν τῷ κήπῳ στρεφόμενος καὶ ἐπαναστρεφόμενος, βρομβάζων καὶ ἐξακοντίζων εἰς τὸν ἀέρα πυκνὸν καπνὸν, ὅτε ἀντήχησε τὸ σάλπισμα τῆς ἀμάξης.

ΒΡΟΧΗ ΚΑΙ ΕΥΔΙΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ἡ ΒΑΡΩΝΗ TONTAN, νέα χήρα
 ἄγνωστος
 ΒΙΚΤΩΡΙΝΗ, βέλγη πούλα
 ἈΝΣΕΛΜΟΣ, ὑπηρέτης

Ἡ σκηνή ἐν τινὶ ἐπαύλει.

Μικρὰ αἴθουσα κομψή. Ἐν τῇ βάθει ἐστὶ καὶ ἐπ' αὐτῆς καθρέπτης δεξιῶθεν κλειδοκώμβηλον, ἀριστερῶθεν δὲ κρέμαται βαρόμετρον. Θύρα ἐν τῇ ἑ' διασκευῇ πρὸς ἀριστερὰ βλέπουσα πρὸς τὰ ἐντὸς καὶ θύρα δεξιῶθεν ἄγουσα πρὸς τὰ ἐκτὸς. Ἐτέρα τις θύρα δεξιῶθεν ἐν τῇ α' διασκευῇ. Παραθύρον πρὸς ἀριστερὰ ἐν τῇ α' διασκευῇ. Πρὸ τοῦ παραθύρου τράπεζα ἐφ' ἧς βιβλία καὶ λευκώματα ἐμπροσθεν καὶ πρὸς δεξιὰ ἀνάκλιτρον. Ἡ χαρτίνη θήκη, ἡ παρ' αὐτῆς τὸ βαρόμετρον δυνατόν νὰ ἐγκλύη τεμάχια ὕλου, ὥστε ὅταν ριφθῇ κατὰ γῆς νὰ φανῇ ὅτι πράγματι συνετρίβη.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ἀκούεται πίπτουσα ἡ βροχὴ τῆς ὁποίας ὁ κρότος πύει ἀμέσως μετὰ τοὺς πρώτους λόγους τῆς βαρῶνης.

ΒΑΡΩΝΗ ἀποτεινομένη πρὸς τὸ κρεμάμενον βαρόμετρον τὸ ὅποσον κρατεῖ διὰ τῶν δύο χειρῶν της.

(Μετά θυμοῦ) Ὅχι! δὲν θὰ ὑποφέρω οὐδὲ μίαν στιγμὴν περιπλέον τὸ ὑδριστικὸν αὐτὸ δείγμα τοῦ μυσταροῦ καιροῦ, τοῦ ὁποίου ὑφίσταμαι ἐξ ἤδη μῆνας τὴν σκυθρωπότητα καὶ τὴν πληξίν. Ἄς ἀπαλλαγῶ τέλος πάντων τοῦ συνενόχου τούτου τῆς μυσταρᾶς αὐτῆς, τῆς ἀτελευτήτου αὐτῆς βροχῆς (ἀποσπᾷ τὸ βαρόμετρον καὶ τὸ ρίπτει βιαίως κατὰ γῆς) Τετέλεσται!

(Ἐξέρχεται διὰ τῆς πρώτης πρὸς δεξιὰ θύρας.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

ἈΝΣΕΛΜΟΣ εἰσέρχεται ἀριστερῶθεν. ΒΙΚΤΩΡΙΝΗ κρατοῦσα ἐφημερίδα εἰσέρχεται δεξιῶθεν.

ΒΙΚΤΩΡΙΝΗ παρατηροῦσα τὰ τεμάχια τοῦ τεθραυσμένου βαρομέτρου.

Ἄχ! ἄχ! ἄχ!

ἈΝΣΕΛΜΟΣ

Κρίμα! καὶ τί ὄραϊον βαρόμετρον! Ὁ μικαρίτης ὁ βαρῶνος τὸ εἶχεν ἀγοράσει πενήντα στρογγυλὰ τάλληρα.

ΒΙΚΤΩΡΙΝΗ

Σύναξε λοιπὸν τὰ τεμάχια!

ἈΝΣΕΛΜΟΣ πρὸς τὴν Βικτωρίνην ἀναγινώσκουσαν τὴν ἐφημερίδα.

Δὲν θὰ ἔκαμνες καλλίτερα ἂν μ' ἐβοήθεις νὰ τὰ συνάξωμεν ὁμοῦ; Θὰ ἦνε ὡς φαίνεται πολὺ σπουδαῖον αὐτὸ ὅπου ἀναγινώσκεις.

ΒΙΚΤΩΡΙΝΗ

Βεβαιότατα, ὁ Μιρανδῶν συνελήφθη

ἈΝΣΕΛΜΟΣ

Ἄδύνατον!

ΒΙΚΤΩΡΙΝΗ ἀναγινώσκουσα.

«Τέλος ἡ χωροφυλακὴ συνέλαβε τὸν περιεβόητον ληστήν, ὅστις ἀπὸ ἐνὸς ἤδη ἔτους κέλυμαίνετο ὅλον τὸν νομὸν τοῦ Σωμῦρ.» Ὁ Μιρανδῶν συνελήφθη.»

ἈΝΣΕΛΜΟΣ

Καὶ λέγει ποῦ τὸν συνέλαβον;

ΒΙΚΤΩΡΙΝΗ

Εἰς Ἅγιον-Μάρκελον.

ἈΝΣΕΛΜΟΣ

Τόσῳ πλησίον;

ΒΙΚΤΩΡΙΝΗ

Ναὶ, σχεδὸν εἰς τὴν θύραν τῆς ἐπαύλειώς μας.

ΒΙΚΤΩΡΙΝΗ

Ναὶ, σχεδὸν εἰς τὴν θύραν τῆς ἐπαύλειώς μας. (ἀναγινώσκει) Ὁ Τιφάνης Μιρανδῶν εἶναι ὁ παράδοξος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον τινὲς τῶν ὑπ' αὐτοῦ ληστευθέντων περιέγραψαν. Βλέμματα φοβερά, ἀλλὰ μεστὰ εὐφυΐας· στόμα νόστημον, ἀλλὰ διαστρεφόμενον ὑπὸ φρικώδους εἰρωνείας· μέτωπον στοτεινὸν καὶ ἀπειλητικόν,